

דף יומי

INSIGHTS AND ANALYSIS

Mar 1

הדרן עלך בבא קמא

למהוי חסידא (בבא קמא ל.)

Introduction

Perhaps according to יוסף ר' one might conclude that it is still too early to make a מסכת סיום.

ורב יוסף כולה נזיקין חדא מסכת היא (בבא קמא קב.)

However we see in the גמרא in קידושין the following:

נענו כולם ואמרו תלמוד גדול שהתלמוד מביא לידי מעשה (קידושין מ:)

Based on this I want to prove through וחומר קל that יוסף ר' would say to make a סיום even though in general he might consider בבא קמא merely the first portion of נזיקין.

We find the following statement of יוסף ר' when it comes to being מצווה in מצות or as "מעשה" as the גמרא in קידושין might term it.

אמר ר' יוסף מדיש הוה אמינא מאן דאמר הלכה כר' יהודה דאמר סומא פטור מן המצות קא עבדינא יומא טבא לרבנן מ"ט דלא מפקינא וקא עבדינא מצות והשתא דשמעית להא דר' חנינא דאמר ר' חנינא גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה מאן דאמר לי אין הלכה כר' יהודה עבדינא יומא טבא לרבנן מ"ט דכי מפקינא אית לי אגרא טפי (בבא קמא פז.)

Now if this is what יוסף ר' says about מעשה, so כל שכן he would say it about תלמוד as the גמרא says in קידושין that תלמוד is greater than מעשה. Similarly we find that יוסף ר' who was תלמיד אביי, would make a מסכת when they finished a טבא לרבנן.

ואמר אביי תיתי לי דכי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכתיה עבדינא יומא טבא לרבנן (שבת קיח: - קיט.).

The ראש ישיבה there explains that אביי did this because he was ראש ישיבה. So you see it was the ראש ישיבה who would make these טבא לרבנן's. Why would אביי do this, and what is the significance that this was done by the ראש ישיבה? Perhaps it was done to encourage their learning. If so perhaps they would be more encouraged if they had three טובים סיום מסכת for נזיקין rather than just one.

דף יומי

INSIGHTS וממצא דאם

תנאים ואמוראים

ר' שמואל בר אבא :

ש"ס in ר' שמואל בר אבא There are actually four

ר' יוחנן There was the one that would stand before

ר' שמואל בר אבא (מגילה כג:)

אבא בר אבא His father's name was רב of בר פלוגתא the נהרדעה in Then there was the famous leader

(ברכות יח:)

ר' שמואל בר אבא מהגרוניא Then there was

(בבא קמא פח:)

ר' פפא of the later generation Then there was the one in

(בבא קמא קד:)

עקרוניא There might have been a fifth one from

(בבא קמא ז:)

הגרוניא

Since I mentioned ר' שמואל בר אבא מהגרוניא, I would like to list here all those in the גמרא that are known as מהגרוניא. I found five with an enigmatic sixth.

1. ר' שמואל בר אבא מהגרוניא (בבא קמא פח:)
2. ר' חלקיה מהגרוניא (יבמות ט.)
3. ר' אלעזר מהגרוניא (עירובין סג.)
4. אבימי מהגרוניא (יבמות סד:)
5. ר' יהודה מהגרוניא (עבודה זרה לט.)
6. סבי דהגרוניא (שבת יא.)

Who were the סבי דהגרוניא, or the "Elders of הגרוניא"?

We know the identities of "Elders" from other locations. Take, for example the "Elders of Pumbedisa".

סבי דסורא ר' הונא ור' חסדא סבי דפומבדיתא ר' יהודה ור' עינא (סנהדרין יז:)

עירובין עט עמוד ב in רש"י doesn't reveal to us the "Elders" Identities as he does in שבת

דף יומי INSIGHTS ומסע דאס

חסידא

There are five in ש"ס that are known by the title חסידא or "The Pious One".

רב עמרם חסידא (קידושין פא.)

מר זוטרא חסידא (מועד קטן יז.)

רב סלא חסידא (ברכות ה:)

רבין חסידא (קידושין נט.)

ר' שמעון חסידא (ר"ה יח:)

I was talking to a Chabad חסיד friend I haven't seen in a few years. He asked me several times for a vort, but I was too distracted with work. Finally I asked him what gemara are you learning now. He said he is learning פרק הכונס in בבא קמא. So I said the following vort about פרק הכונס in בבא קמא. The question is should I say a vort about אגדתא or should I say a vort about שמעתתא?

ר' אבהו ור' חייא בר אבא איקלעו לההוא אתרא רבי אבהו דרש באגדתא רבי חייא בר אבא דרש בשמעתא שבקוה כולי עלמא לרבי חייא בר אבא ואזול לגביה דר' אבהו חלש דעתיה אמר ליה אמשל לך משל למה הדבר דומה לשני בני אדם אחד מוכר אבנים טובות ואחד מוכר מיני סידקית על מי קופצין לא על זה שמוכר מיני סידקית כל יומא הוה מלוה

רבי חייא בר אבא לר' אבהו עד אושפיזיה משום יקרא דבי קיסר ההוא יומא אלוייה רבי אבהו לר' חייא בר אבא עד אושפיזיה ואפילו הכי לא איתותב דעתיה מיניה (סוטה מ.)

יתיב רב אמי ורב אסי קמיה דר' יצחק נפחא מר א"ל לימא מר שמעתתא ומר א"ל לימא מר אגדתא פתח למימר אגדתא ולא שביק מר פתחלמימר שמעתתא ולא שביק מר אמר להם אמשול לכם משל למה הדבר דומה לאדם שיש לו שתי נשים אחת ילדה ואחת זקינה ילדה מלקטת לו לבנות זקינה מלקטת לו שחורות נמצא קרח ומכאן אמר להן אי הכי אימא לכו מלתא דשויה לתרויכו כי תצא אש ומצאה קוצים תצא מעצמה שלם ישלם המבעיר את הבערה אמר הקב"ה עלי לשלם את הבערה שהבערת אני הצייתי אש בציון שנאמר ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה ואני עתיד לבנותה באש שנאמר ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה שמעתתא פתח הכתוב בנוקי ממונו וסיים בנוקי גופו לומר לך אשו משום חציו (בבא קמא ס:)

Based on these גמרא's I have chosen to make a compromise, and include elements of אגדתא, as well as elements of שמעתתא. In this way I hope to make :

שלום בין התלמידים (ברכות לט:)

דף יומי

INSIGHTS AND DAF

In keeping to this theme I would like to present the following piece.

הדרן עלך מסכת בבא קמא

חסידים and בבא קמא

The abbreviation חב"ד stands for אבא אבא and אדא

(בבא קמא פ:)

ל ל ל ל

וכו. וכו. ל וכו. וכו. לעולם הבא (שבת קד.).

According to this גמרא in שבת the letter "ל" stands for לעולם הבא.

וסימניך

Here are some גמרא's that are on "ל" דף in two different places in ש"ס.

ל ל : "חסידים הראשונים" : ת"ר חסידים הראשונים היו מצניאים קוצותיהם וזכוכיותיהם בתוך שדותיהן ומעמיקים להן ג' טפחים כדי שלא יעכב המחרישה (בבא קמא ל.).

חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין כדי שיכוונו לבם לאביהם שבשמים (ברכות ל:).

ל ל

אמר רב שימי בר חייא מערבין בביצים וכמה אמר ר' נחמן בר יצחק סיני אמר שתיים (עירובין ל.).

פרש"י ד"ה סיני : קרי רב יוסף לפי שהיה בקי במשניות ובברייתות

Thanks for the compliment. You as well.

אמר ר' נחמן בר יצחק וכו. אמר ר' יוסף דרשינהו רב נחמן להני קראי כסיני (ערבין ל:).

אמר ר' יהודה האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין וכו. וכו. (בבא קמא ל.).

Perhaps there is some connection between חסידות and הדין משורת הדין. Based on this connection and the aforscited Gemara on daf ל I bring here two אמוראים who acted in accordance with הדין משורת הדין in מסכת בבא קמא.

רב ספרא לרווחא דמילתא הוא דעבד (בבא קמא קטז.).

ההיא איתתא דאחזיא דינרא לרבי חייא אמר לה מעליא הוא למחר אתאי לקמיה ואמרה ליה אחזיתיה ואמרו לי בישא הוא ולא קא נפיק לי אמר ליה לרב זיל חלפה ניהלה וכתוב אפנקסי דין עסק ביש ומאי שנא דנכו ואיסור דפטרי משום דלא צריכי למיגמר רבי חייא נמי לאו למיגמר קא בעי רבי חייא לפני משורת הדין הוא דעבד כדתני רב יוסף והודעת להם בית חיייהם את הדרך זו גמילות חסדים ילכו זו ביקור חולים בה זו קבורה את המעשה זה הדין אשר יעשון זו לפני משורת הדין (בבא קמא צט:-ק.).

דף יומי INSIGHTS וממצא דאף

Another possible explanation in defining the properties of what is defined in the word חסיד might be that a חסיד does חסד. Now חסד can be performed to the poor as well as to the rich, however צדקה can only be performed for the poor. There are three places in במא where we see that ר' יוסף (who was the גבאי צדקה) made the conditions more favorable for the עניים in their receiving of צדקה. Perhaps this can be seen as חסד in a way since he adds זכותים to the wealthy donors of צדקה.

ויאמר אלהם יוסף אל תיראו וכו'. ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וכו'. (בראשית נ:יט-כא)

א"ר אלעזר גדול המעשה יותר מן העושה שנאמר והיה מעשה הצדקה שלום ועבודת הצדקה השקט ובטח עד עולם (בב"ב ט.)

דתניא ושפך וכסה מי ששפך יכסה ומעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה וחייבו רבן גמליאל ליתן לו עשרה זהובים וכו'. (בב"ב ק צא:)

תוס' שם ד"ה וחייבו רבן גמליאל ליתן ל' זהובים. בפרק כסוי הדם (חולין דף פז. ושם) מוכח שזהו שכר ברכה ואם תאמר שכר דמצוה עצמה היכא אזיל וי"ל דמצוה וברכה הכל אחד ואע"ג דשור העומד להריגה ואילן העומד לקציצה יש שכר מצוה אע"פ שאין ברכה מכל מקום התם שכר מצות כיסוי וברכה לא היה כי אם עשרה זהובים ושכר ברכת המזון ארבע ברכות מ' זהובים ומעשה באחד וכו'. וכו'.

So you see even if there is no ברכה it still has a monetary value potentially. So perhaps in a sense you can say that receiving a מצוה is like receiving a חסד which is something that can even be given to the rich.

ההוא ארנקא דצדקה דאתי לפומבדיתא אפקדה רב יוסף גבי ההוא גברא פשע בה חייביה רב יוסף אמר ליה אביי והתניא לשמר ולא לחלק לעניים אמר ליה עניי דפומבדיתא מיקץ קיץ להו ולשמר הוא (בבא קמא צג.)

The Gemara cites an incident related to the end of the Braisa cited above: A certain purse full of charity money once arrived in Pumbedisa. Rav Yosef, who was the treasurer for a community charity, deposited it with a certain person to be distributed among the paupers of Pumbedisa. The custodian, though, acted negligently in its care and as a result thieves came and stole it. Rav Yosef obligated the custodian to pay. Abaye said to him: But it has been taught in a Braisa: *To safeguard*, But not to distribute to the poor. A custodian of charity funds can therefore not be held liable for his negligence. Rav Yosef said to Abaye: Our case is different: The paupers of Pumbedisa are given fixed stipends every week. Thus, the monies are being held for these specific paupers in these specific amounts, and such funds are governed by the rules of custodianship implied by the Biblical phrase to *safeguard*.

ההוא גברא דתקע לחבריה שלחיה רב טוביה בר מתנה לקמיה דרב יוסף סלע צורי תנן או סלע מדינה תנן אמר ליה תניתיה ושנים הראשונים דינר זהב ואי סלקא דעתך תני תנא סלע מדינה נפלוג ונתני עד תריסר וסלע א"ל תנא כי רוכלא ליתני וליזיל מאי הוי עלה פשטוה מהא דאמר רב יהודה אמר רב כל כסף האמור בתורה כסף צורי ושל דבריהם כסף מדינה אמר ליה ההוא גברא הואיל ופלגא דזודא הוא לא בעינא נתביה לעניים הדר אמר ליה נתביה ניהלי איזיל ואברי ביה נפשאי א"ל רב יוסף כבר זכו ביה עניים ואף על גב דליכא עניים הכא אנן יד עניים אנן דאמר רב יהודה אמר שמואל יתומים אינן צריכין פרובול וכן תני רמי בר חמא היתומים אינן צריכין פרובול ר"ג ובית דינו אביהן של יתומים היו (בב"ק לו-לז.)

אמר ר' יוסף אפילו לארנקי של צדקה (בבא קמא קט.)

דף יומי דאגאס וואס זאגט דאס

The Gemara comments regarding the Mishnah's ruling that the son who robbed his father must return the theft to the heirs: Rav Yosef said: If he finds no other heirs, he must remove the theft from his possession even by donating it to the coffer of the charity fund.

Now, if we say that there is a monetary value to a מצוה then perhaps one can ask on the concept which we find in מסכת נדרים of יוסף דרב פרוטה דרב יוסף. This concept is that the שומר אבידה benefits in that he is thereby absolved from giving צדקה to a needy person, as the saying goes, "A penny saved is a penny earned." However if a מצוה has a monetary value, then he loses out on this מצוה and so he is not getting this benefit from this מצוה. This lost מצוה has a certain monetary value, even though there is no ברכה on it.

מחזיר לו אבידתו : פליגי בה ר' אמי ור' אסי חד אמר לא שנו אלא בשנכסי מחזיר אסורין על בעל אבידה דכי מהדר ליה מידעם דנפשיה קא מהדר ליה אבל נכסי בעל אבידה אסורין על מחזיר לא קא מהדר ליה דקא מהני ליה פרוטה דרב יוסף וכו. וכו. (נדרים לג:)

פ' הר"ן ד"ה דקא מהדר ליה פרוטה דר' יוסף . דכי מהדר ליה אבידתו מיפטר מלמיתב ליה פרוטה לעני שהעוסק במצוה פטור מן המצוה ותלי לה בדרב יוסף משום דפליגי רבה ורב יוסף פ' הכונס צאן לדיר בשומר אבידה אי הוי כשומר שכר וסבירא ליה לרב יוסף דכיון דמיפטר מלמיתב פרוטה לעני שומר שכר הוי :

Perhaps one can elaborate further on the concept of evaluating a מצוה.

א"ר יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי כל מצות שנתן להם הקב"ה לישראל נתן להם בפרהסיא חוץ משבת שנתן להם בצנעא שנאמר ביני ובין בני ישראל היא לעולם אי הכי לא לענשו נכרים עלה שבת אודועי אודעינהו מתן שכרה לא אודעינהו ואי בעית אימא צתן שכרה נמי אודעינהו נשמה יתירה לא אודעינהו דאמר ר' שמהון בן לקיש וכו. וכו.

(ביצה טז.)

תנו רבנן גר שבא להתגייר בזמן הזה וכו. וכו. וכשם שמודיעין אותו ענשן של מצות כך מודיעין אותו מתן שכרן וכו. וכו.

(יבמות מז.)

These גמרא's might imply that we know the value of the מצות. This might be all fine and dandy until you see this following גמרא in נדרים:

תניא ביקור חולים אין לה שיעור מאי אין לה שיעור סבר ר' יוסף למימר אין שיעור למתן שכרה אמר ליה אביי וכל מצות מי יש שיעור למתן שכרן והא תנן הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות אלא אמר אביי אפי' גדול אצל קטן (נדרים לט:)

Elsewhere we say that מצות לאו ליהנות נתנו.

חומר בנדרים מבשבועות כיצד כו' : רב כהנא מתני אמר רב גידל אמר רב ורב טביומי מתני אמר רב גידל אמר שמואל מנין שאין נשבעין לעבור על המצות ת"ל לא יחד דברו דברו לא יחל אבל מיחל הוא לחפצי שמים מאי שנא נדר דכתיב איש כי ידור נדר לד' לא יחל דברו שבועה נמי הא כתיב או השבע שבועה לד' לא יחל דברו אמר אביי הא דאמר הנאת סוכה עלי הא דאמר שבועה שלעא אהנה מן הסוכה אמר רבא וכי מצות ליהנות ניתנו אלא אמר רבא הא דאמר ידיבת סוכה עלי ואה דאמר שבועה שלא אשב בסוכה וכו. וכו. (נדרים טז:)

פ' הר"ן ד"ה אמר רבא וכי מצות ליהנות נתנו . רבא לאו אטעמיה דאביי מקשה דודאי שפיר קאמר אלא אלישניה דאי אמר הנאת סוכה עלי יושב בה ישיבה של מצוה דמצות לאו ליהנות ניתנו

דף יומי דאגאס וואס דאס

Perhaps the ר"ן is saying that אב"י agrees that מצות לאו ליהנות נתנו, and the argument is what was the vowers intent when he said, הנאת סוכה עלי.

The last question I want to ask is what is the פשט in that which we say in the הדרן, when we say:

אנו מקבלים שכר והם אינם מקבלים שכר.

We receive reward, and they don't receive reward. What is the פשט, that they don't get reward? They get their paychecks. So why is it said that they don't get rewarded?

To answer I want to bring the continuation of that גמרא in יבמות:

תנו רבנן גר שבא להתגייר בזמן הזה וכו'. וכו'. וכשם שמודיעין אותו עונשן של מצות כך מודיעין אותו מתן שכרן אומרים לו הוי יודע שהעולם הבא אינו עשוי אלא לצדיקים וכו'. וכו'.

(יבמות מז.)

Further in the הדרן we say הבא לעולם הבא. I want to suggest that this line is connected to אנו עמלים. Meaning to say that the שכר that we get is הבא לעולם. ומקבלים שכר.

Perhaps you can apply this even to those מצות which the תורה explicitly states their reward.

תניא דבי ר' יעקב אומר אין לך כל מצוה ומצוה שבתורה שמתן שכרה בצדה שאין תחיית המתים תלויה בה בכבוד אב ואם כתיב למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך בשילוח הקן כתיב למען ייטב לך והארכת ימים הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא לי גוזלות ועלה ושלה את האם ולקח את הבנים ובחזרתו נפל ומת היכן אריכות ימיו של זה ואיכן טובתו של זה אלא למין יאריכון ימיך בעולם שכולו ארוך ולמען ייטב לך לאולם שכולו טוב ודלמא לא הוה הכי ר' יעקב מעשה חזא ודלמא מהרהר בעבירה הוה מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה ודלמא מהרהר בעבודה זרה הוה דכתיב למען תפוש את בית ישראל בלבם ואמר רב אחא בר יעקב זו מחשבת עבודה זרה הכי קאמר אם איתא דאיכא שכר מצות בהאי עלמא תהני ליה ותקן עליה דלא ליתי לידי הרהור וליתוק אלא שכר מצות בהאי עלמא ליכא וכו'. וכו'.

(חולין קמב.)

Now concerning הבא לעולם, there might be a מחלוקת אמוראים.

ופליגא דשמואל דאמר שמואל אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד גליות בלבד שנאמר כי לא יחדל אביון מקרב הארץ מסייע ליה לר' חייא בר אבא דאמר ר' חייא בר אבא כל הנביאים לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלקים זולתך (שבת סג.)

So I want to suggest that if you compare the reward of מצות which is הבא לעולם, if you compare that reward to a paycheck received in עולם הזה, the paycheck would be nothing in comparison. For this same reason you can say that if you gave a paycheck as payment for a מצוה, compared to what you really should be getting, which is הבא לעולם, that paycheck payment for the מצוה is considered as if you received no הנאה. In the case of the דרב יוסף we are dealing with the vowers intent which was to not receive financial benefit from the person he vowed benefit from, and he would be getting financial benefit by doing the מצוה.

דף יומי דאגאס און זאגאס

חסיד'ישע מעשע A

מעשע בחסיד אחד שלקח משני בני אדם ולא היה יודע מאיזה מהן לקח ובא לפני רבי טרפון אמר לו הנח דמי מקחך ביניהם והסתלק בא לפני רבי עקיבא אמר לו אין לך תקנה עד שתשלם לכל אחד ואחד ואי סלקא דעיתך דמישתבע חסיד מי מישתבע בשיקרא וכי תימא דמישתבע והדר הוי חסיד והא כל היכא דאמרינן מעשע בחסיד אחד או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה ברבי אילעאי ורבי יהודה בן בבא ורבי יהודה ברבי אילעאי חסידים דמעיקרא הוו

(בבא קמא קג:)

The Gemara continues with another challenge to the notion that R' Tarfon and R' Akiva discussed specifically a case where the defendant swore falsely:

There was an incident with a certain pious man who bought an item from one of two people and did not know from which of them he bought it, and he came before R' Tarfon to inquire what he should do. R' Tarfon said to him, "Place the money for your purchase between them and withdraw." He then came before R' Akiva with the inquiry, and R' Akiva said to him, "You have no remedy until you pay the purchase price to each and every one of the claimants." Now, if it should enter your mind that the dispute between R' Akiva and R' Tarfon pertains only to a case where the defendant swore falsely, and the Braisa must therefore be dealing with such a case, I ask: Does a pious man ever swear falsely? And if you will say that the aforementioned incident involved a man who was initially not pious, and he swore falsely and then became pious, but we have a tradition that wherever we say "There was an incident with a certain pious man" it refers to either R' Yehudah ben Bava or R' Yehudah the son or R' Il'ai, and both R' Yehudah ben Bava and R' Yehudah the son of R' Il'ai were pious from the outset! etc. etc.

A Modern Day Chassidische Miracle Ma'aseh

Don't sweat the small stuff.

(התורה חסה על ממונן של ישראל (ראש השנה כו.)(יומא לט.)

In December in Chicago I lost a winter glove. I was so upset. I had to order a new pair. Two months later I lost another glove, and I was so upset about it because I thought I would have to order another pair. I searched for the other remaining glove from the first pair and sure enough it was the exact same side that I was missing, and so I didn't have to order a new pair of winter gloves.

בא וראה מה עשה לך אוהבך (תענית כד.)

דף יומי

דאזאוס וואס זאגט דאס

וסימניך

Don't Sweat The Small Stuff

בבא קמא:

אין החומש מעכב (בב"ק קג.) (בב"ק קי.)

לכל זמן ועת

Should We Sweat The Small Stuff?

There is a time for everything.

ר' יוחנן

There is a time that ר' יוחנן says that we shouldn't sweat the small stuff:

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו תלמיד חכם והכתיב לא תקום ולא תטור **ההוא בממון הוא דכתיב** וכו'. וכו'. (יומא כג.)

And there is a time that ר' יוחנן might say that we should sweat the small stuff:

ודלמא בגדים שאני דפסידא דלא הדר הוא כי הא דרבי יוחנן קרי למאני מכבודתא ורב חסדא כד הוה מסגי ביני היזמי והגא מדלי להו למאניה אמר זה מעלה ארוכה וזה אינו מעלה ארוכה (בבא קמא צא:)

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו תלמיד חכם (יומא כג.)

While ר' יוחנן is not sweating or sweating the small stuff, ר' אבהו might have followed him to eat of the fruit, and then he would **sweat the sweet stuff**.

אמר רבה בר בר חנה כי הוה אזלינן בתריה דרבי יוחנן למיכל פירות גנוסר כי הוינן בי מאה מנקטינן ליה לכל חד וחד וכו'. רבי אבהו אכיל עד דהוה שריק ליה דודבא מאפותיה (ברכות מד.)

R' Avahu ate the fruits of Genosar until a fly would slip* off his forehead.

* He ate of these exceptionally sweet and fatty fruits until [his pores oozed the oils of the fruits and] the skin of his face glowed, and his skin became so smooth that a fly would slip off his forehead (Rashi).

A חיזוק Vort

רב ספרא לרווחא דמילתא הוא דעבד (בבא קמא קטז).

Never Give Up Hope

Did he just give up hope?

בעא מיניה רב כהנא מרב ירד להציל ועלה שלו מאליו מהו אמר ליה משמיא רחימו עליה כי הא דרב ספרא הוה קאזיל בשירתא לוינהו ההוא ארי כל ליליא קא שרד ליה חמרא דחד מינייהו וקא אכיל כי מטא זמניה דרב ספרא שדר ליה חמרא ולא אכליה קדים רב ספרא זכה ביה אמר ליה רב אחא מדיפתיה לדבינא למה ליה למיזכי ביה נהי דכי אפקריה אדעתא דאריה אפקריה אדעתא דכולי עלמא לא אפקריה אמר ליה רב ספרא לרווחא דמילתא הוא דעבד

(בבא קמא קטז.)

The Mishnah ruled that if the rescuer stipulated that he must be reimbursed for his donkey, he receives full compensation. The Gemara cites an inquiry regarding this ruling:

Rav Kahana inquired of Rav: If after making this stipulation [the owner of the less valuable donkey] went down to rescue the other persons donkey, and his own donkey then came up from the river on its own, what is the law? Can he or can he not demand the worth of his donkey? Rav said to Rav Kahana: He is entitled to full payment, as if his animal had died. As for the reappearance of his donkey, from Heaven they had mercy upon him, and preserved the life of his donkey. This in no way undermines his claim. This is like the incident in which Rav Safra was traveling in a caravan, and this certain lion escorted them, and protected their animals from wild beasts and bandits. Every night they would give the lion a donkey belonging to one of them, and the lion would eat it. When Rav Safra's turn came, he sent the lion a donkey and it did not eat it. Rav Safra hurried and re-acquired [his donkey] before someone else would take it.

We see that Rav Safra was permitted to take his donkey back without further obligation to the other members of the caravan. Likewise in Rav Kahana's case, the one who abandoned his donkey should be permitted to retrieve it without losing his promised compensation.

Rav Acha of Difti said to Ravina: Why was it necessary for Rav Safra to re-acquire his donkey? Granted that he abandoned his donkey to the lion, still, it should not have been necessary for him to reclaim it. For when he abandoned it, he abandoned it only with regard to the lion; with regard to everyone else, he did not abandon it! Why then should he now need to re-acquire it? Ravina answered Rav Acha of Difti: Strictly speaking, Rav Safra had no need to acquire it again. Rav Safra did this only as an added precaution.

אמר רבי כרוספדאי אמר ר' יוחנן שור הנסקל שהוזמו עדין כל המחזיק בו זכה בו אמר רבא מסתברא טעמא דר' יוחנן כגון דאמרי ליה נרבע שורו אבל אמרו רבע שורו הוא בעצמו מידע ידיע דלא רבע ולא מפקר ליה וטרח ומייתי עדים ומאי שנא מהא דאמר רבה בר איתי אמר ר"ל עיר הנידחת שהוזמו עדיה כל המחזיק בה זכה בה עיר הנידחת דרבים נינהו כל חד אמר בדעתיה אנא לא חטאי אחרנא חטא ומפקר ממזניה אבל הכא דבדידיה תליא מילתא הוא בעצמו מידע ידיע דלא רבע ולא מפקר ליה וטרח ומייתי עדים אמר ר"ל הנותן מתנה לחבירו ואמר הלה אי אפשרי בה כל

דף יומי דאגאס וואס דאס

המחזיק בה זכה בה ומ"ש מהא דאמר רבה בר אבוה אמר רב ששת ואמרי לה א"ר אבהו אמר רב ששת מקבל מתנה שאמר לאחר שבאת מתנה לידו מתנה זו תיבטל מבוטלת אי אפשרי בה דבריו קיימין בטילה היא אינה מתנה לא אמר כלום מאי לאו דבריו קיימין דהדרא למרה לא דבריו קיימין והוא נמי לא קני לה וכל המחזיק בה זכה בה מיתבי האומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו אין לי עסק בה וידי מסולקת הימנה לא אמר כלום והא ידי מסולקת הימנה כאי אפשרי דמי וקתני לא אמר כלום שאני התם דאמר כי סליק נפשיה מדין ודברים מגופה דשדה לא סליק נפשיה מיתבי הכותב נכסיו לאחרים והיו בהן עבדים ואמר הלה אי אפשרי בהן אם היה רבו שני כהן אוכלין בתרומה רשב"ג אומר כיון שאמר אי אפשרי בהן כבר זכו בהן יורשין בשלמא לרשב"ג קסבר כי יהיב איניש מתנה אדעתא דמקבלין ליה מיניה כי לא מקבלין לה מיניה הדרא למרה אלא לת"ק אי כי אמר אי אפשרי בהן כל המחזיק בהן זכה בהן הכא דאמר שני אי אפשרי בהן הווי להו זרים וקאכלי זרים תרומה קסבר המפקיר עבדו יצא לחירות וצריך גט שחרור מרבו וקסבר מעוכב לגט שחרור אוכל בתרומה (כריתות כד.-כד):

Perhaps you can say that there is enough of a chance that the lion will not eat the donkey that we can say that he did not give up hope on his donkey with regard to other sources of losing the donkey other than the lion eating it. However if the chances of the donkey becoming lost or destroyed are overwhelmingly large and significant enough than even if it ends up getting destroyed from another source, nevertheless it is considered that the owner gave up hope on it.

A חיזוק Vort

לא בשמים היא ולא מעבר לים (עירובין נה.).

Where Exactly Were His Feet When He Said It

1. אמר ליה דכיר מר מאי אמר שמואל כי קאי חדא כרעא אגודא וחדא כרעא במברא א"ל הכי אמר שמואל כל דאמר מדבית חשמונאי מלכא קאתינא עבדא הוא דלא אישתיור מינייהו אלא ההיא רביתא דסלקא לאיגרא ורמיא קלא ואמרה כל דאמר מבית חשמונאי אנא עבדא הוא נפלה מאיגרא ומיתה (קידושין ע:)
2. הפעוטות מקחן וממכרן במטלטלין : וכו. ושעמא מאי א"ר אבא בר יעקב א"ר יוחנן משום כדי חייו וכו. בעי אביי מתנתו מאי רב יימר אמר אין מתנתו מתנה מר בר רב אשי אמר מתנתו מתנה אפכוה ושדרוה לקמיה דרב מרדכי א"ל זילו אמרו לבר מר לאו הכי הוה עובדא כי הוה קאי מר חד כרעיה אארעא וחד כרעיה אדרגא ואמרנא ליה מתנתו מאי ואמר לן מתנתו מתנה אחת מתנת שכיב מרע ואחת מתנת בריא אחת מתנה מרובה ואחת מתנה מועטת (גיטין נט.).

These are the two places in ש"ס where the הלכה is remembered including where his feet was at the time that he said this הלכה. The two places were one foot on the ferry and one foot on the land in the case of שמואל, and in the other case it was one foot on the ladder and one foot on the land. I want to suggest the significance of this is the עירובין in גמרא:

דאמר אבדימי בר חמא בר דוסא מאי דכתיב לא בשמים היא ולא מעבר לים היא לא בשמים היא שאם בשמים היא אתה צריך לעלות אחריה ואם מעבר לים היא אתה צריך לעבור אחריה (עירובין נה.).

פרש"י ד"ה והיינו דאמר רב אבדימי . הא דאמרן דצריך לטרוח ולהעמיד סימנין ולהערים בתחבולות כדי שתתקיים התורה בלומדיה היינו דר' אבדימי דמפרש דיוקא דקרא שאם בשמים היא צריך אתה לעלות אחריה

Rashi explains that the meaning of going to such extremes to get the תורה extremes such as crossing the sea or ascending to the heavens, the meaning here is making tricks to make סימנים to remember your learning. So I want to say that this is the significance in the fact that שמואל's foot was on the ferry, it is a reference to the fact that if the תורה was מעבר לים you would have to get it from there, which רש"י explains this means that you should go to great length to remember your learning. The same thing with אשי and that he had one foot on the ladder when he said this הלכה, in that it is a reference to ascending to the heavens in order to get the תורה.

Remember your learning. Just keep learning. Before you know it you will have finished all of ש"ס, and no matter what you do, no matter how far behind you are in daf yomi and your goal of finishing ש"ס, never give up hope.

דף יומי דאס וואס זאגט דאס

“Have A Heart” : Yerushalmi

לב לב

ואהבת לרעך כמוך רבי עקיבא אומר זהו כלל גדול בתורה (ירושלמי גדרים לב.).

Love your neighbor as yourself. Rabbi Akiva says this is a great rule in the Torah.

רב אמר אדם שסרח לחבירו וביקש ממנו פעם ראשונה ושניה ושלישית ולא קיבלו יעשה שורת בני אדם ויפייסנו דכתיב ישר על אנשים וגו' יעשה שורה של אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי ולא שוה לי ואם עשה כן מה כתיב תמן פדה נפשו מעבר בשחת וחיתו באור תראה (ירושלמי בב"ק לב.).

The Gemara delineates the procedure for appeasing a person who was wronged: Rav said: A person who acted offensively toward his fellow and then asked forgiveness from the fellow one time, a second time, and a third time, but the offended person did not accept his apologies and forgive him, must make a row of people and placate the victim in their presence, for it is written: *He shall go to people etc.*, which we interpret to mean that the offender should make a row (shura) of people. *And the offender should say: I sinned; that which was straight, I made crooked; but it was not worthwhile for me.* And if he did this, what consequence is written there in the following verse? *He has redeemed his soul from passing into destruction; his spirit will see light.*

This ירושלמי quoted a מירא from רב. Here is a story from the בבלי regarding a story with רב and asking forgiveness three times.

רב הוה פסיק סידרא קמיה דרבי עייל אתא ר' חייא הדר לרישא עייל בר קפרא הדר לרישא אתא ר"ש ברבי הדר לרישא אתא ר' חנינא בר' חמא אמר כולי האי נהדר וניזיל לא הדר איקפיד ר' חנינא אזל רב לגביה תליסר מעלי יומי דכפורי ולא איפייס והיכי עביד הכי והאמר ר' יוסי בר חנינא אל המבקש מטו מחבירו אל יבקש ממנו יותר משלש פעמים רב שאני (יומא פז:)

פרש"י ד"ה רב שאני . מחמיר היה לעצמו

So perhaps you can say that רב was acting משורת הדין or as we said before with ספרא that רב ספרא that לרווחא דמילתא הוא דעבד.

דף יומי דאטאס און זינסיגט

וידבר ד' אל משה לך רד מאי לך רד אמר רבי אלעזר אמר לו הקב"ה למשה משה רד מגדולתך כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל ועכשיו ישראל חטאו אתה למה לי יד תשש כחו של משה ולא היה לו כח לדבר וכיון שאמר הרף ממני ואשמידם (שמות פרק לב) אמר משה דבר זה תלוי בי מיד עמד ונתחזק בתפלה ובקש רחמים משל למלך שכעס על בנו והיה מכה גדולה והיה אוהבו יושב לפניו ומתירא לומר לו דבר אמר המלך אלמלא אוהבי זה שיוש לפני הרגתיך אמר דבר זה תלוי בי מיד עמד והצילו (ברכות לב).

There might have only been one person who Reb Ahron Soloveichick ever called a פרא אדם. This was someone who allowed his children to hit his parents (the childrens grandchildren.) The children should have been trained to be more loving towards their grandparents.

שלום